

KEMENES HENRIETTE

A házasság körömgálya

2016. szeptember 21. – Iacob Pușcaș volt UNPR képviselő törvényjavaslatra 15 ezer lej támogatással segítené a 35. életévüket még be nem töltött házasságkötő párokat. Ha a házastársak az egybekelést követő 5 éven belül mégis a válás mellett döntenek, 3 hónapon belül kötelesek visszafizetni az államnak a támogatás teljes összegét. Továbbá az Román Állam – a nemzetépítésben vállalt fontos szerepük elismeréseként – ugyanekkora pénzüsszeggel támogatná a három vagy több gyermeket vállaló családokat is.

Telefonbeszélgetés két barátnő között. A színpadon Kingát látjuk, beszélgetőtársának csak a hangját halljuk. Kinga vehemensen gesztikulál, müzlit eszik, cigire gyújt, lábujjkörmei frissen lakkozva, lábujjai közt elválasztószivacs, úgy járkál fel-alá.

KINGA: Hozzámegyek a Karcsihoz. Csak polgári lesz, semmi feszkó, ne kezdjél el izgulni!

BARÁTNŐ: Mi? Hát, de volt lánykérés? Azt mondtad, nem akarod elsietni...

KINGA: Már hét hónapja járunk, jól megvagyunk, nem értem, miért kellene várnunk.

BARÁTNŐ: Jó, hát ti tudjátok, én... örülök nektek, meg sok boldogságot meg minden.

KINGA: Köszí, köszí. Hát igazából eddig még csak te és én tudjuk, de szerintem a Karcsi is benne lesz, simán.

BARÁTNŐ: Ja, hogy még nem tudattad vele...

KINGA: A héten szólok neki. De mondom, biztosan beleegyeznek, nehogy már ne egyezzen bele! És van ez az izé is, ez a törvényjavaslat a 15 000-rel... Szóval a pénz is elég jól jönne...

BARÁTNŐ: Jó, jó, de nehogy már a pénzért háza...

KINGA: Ugyan már, de hogy a pénzért! Beszélsz itt hülyeségeket!

BARÁTNŐ: Kinga, tudod, hogy ha öt éven belül elváltok, vissza kell fizessétek az egészet az államnak?

KINGA: Komolyan? Hát ez valahogy elkerülte a figyelmemet, mikor olvastam a cikket... Na, nem baj. De különben is, mit vészmadárkodszt itt nekem, nemhogy inkább örülnél!

KEMENES HENRIETTE (1988, Nagyvárad) a Nagyvárad Állami Egyetem jogi karán szerzett diplomát. Érdeklődési köre a büntető törvénykönyvtől a verseskötetek felé tolódott, különösen a kortárs költők verseit olvassa előszeretettel. Verset és rövidprózát ír.

BARÁTNŐ: Örülök na...

KINGA: Szeretjük egymást. Akkor meg nem mindegy, mikor kelünk egybe? Jobb hamarabb, mint később, nem? És akkor miért ne pont jövő hónapban? Amíg még jó idő van. Tudod te is, hogy beiratkoztam erre a körmös kurzusra, és nem két lejbe kerül.

BARÁTNŐ: Ja. De Kinga, egy házasság nem csak abból áll, hogy a...

KINGA: Szóval miután megvan a diploma, meg kell vegyem a cuccokat, UV lámpát, körömépítő géleket, géllakkokat, profi reszelőket, satöbbi, satöbbi. Netről rendelek. És ezek mind pénzbe kerülnek, persze. De tudod, milyen vagyok, ha belekezek valamibe, azt be is fejezem. Makacs vagyok és törtető. Csak így lehet sikeres az ember az életben.

Nyílik az ajtó, Karcsi jön haza.

KINGA: Szia szívem! Már úgy hiányoztál a te pici cicádnak!

Lakótársi

Két barátnő csetel.

ÁGI: Szia, Niki! Rég beszélünk, mi újság?

NIKI: Hát szia!

:D

Jól, köszi, pont sushit csináltam, életemben először. Jó szar lett, gondolhatod, kidobtam a fenébe. :))))

Veled mi újság van, nem jössz Pestre? Tudod, írtam, hogy itt vagyok egyetemen már több mint egy éve...

ÁGI: Igen, igen, tudom, írtad, hogy felköltöztél. Őszintén, most pont ezért írok, hogy egy szívességet kérjek tőled... Én és a barátom szeretnénk kimenni a Szigetre, már a jegyeket is megvettük pár hónapja, csak az a gáz, hogy kicsit kifutottunk a pénzből... Néztük a kolikat, de azok sem a legolcsóbbak ebben az időszakban.

NIKI: Ne hülyéskedj, gyertek hozzám aludni, az ingyér' van!

ÁGI: Ingyér'?! Na, szuper, mert pont annyi pénzem van...

=)))) Hahaha!

NIKI: =))))

ÁGI: Biztos, nem zavarunk? Két éjszakáról lenne szó. Nem kell semmi, csak egy kanapé meg egy tusoló s kész, kajálunk a városban. Amúgy a barátom rendes fiú, bemutatom majd, meglátod, barátságos s szobatiszta s jól nevelt s szobrász s minden.

NIKI: Minden is!

Hahaha :))))

ÁGI: Az!!

)))

NIKI: Ne izélj már, hogy zavarnátok? És mikor mi mentünk hozzád Váradra, s hatan aludtunk a garzonodban??

:))))

Ráadásul akkor találkoztunk életünkben először...

ÁGI: És most fogunk másodjára!

:)))) Hahaha!!

NIKI: Jó buli volt az is, azóta is emlegetjük... Na, szóval gyertek simán, mondom, nálam van hely. Egy másik lánnyal lakom a Bajcsy-Zsilinszky, a fesztivál ideje alatt pont a Szigeten fogok melózni, a sajtósátorban, úgyhogy nyugodtan alhattok fenn a galérián, az az én „szobám”.

:D

ÁGI: Na vi-gyáz-zál... Bajcsy-Zsilinszky, nem akármilyen. Az jó környék!

:)

NIKI: Igen, tényleg az, szerencsénk volt egy ismerőssel, hogy relatív olcsón bérbé adta. Egy régi bérlakás, ne számíts nem tom mire, de szerintünk otthonos.

ÁGI: Tökéletes lesz, biztos vagyok benne! A lakótársad nem fogjuk zavarni?

NIKI: Áh, neem! Ő lenn alszik a galéria alatt, nem lesz gond. Amúgy Katának hívják, teljesen jó fej, a nagymamája blúzaiban járkal és ukulelén játszik. Nem is rosszul.

:)))

ÁGI: Igyekszünk nem felverni az éjszakai ajtónyitogatással... Szegény Kata, kell ez neki?

:P :(

NIKI: Alszik, mint a bunda, lehet, fel sem ébred, oda se neki. Szólok neki, hogy jösztek, hogy tudjon ő is róla.

ÁGI: Ezer kösz, Niki, tényleg!

NIKI: Akármikor! Nem téma.

<3

ÁGI: <3

NIKI: Szóval menjetek fel nyugodtan a lakásba, én már melózni fogok, a cím Bajcsy-Zsilinszky 103/D. Délután három előtt, ha tudtok, mert ott lesz a tesóm, Andi, s akkor ő odaadja a kulcsot. Háromkor megy a vonata vissza, Debrecenbe. Fenn volt most pár napig Pesten. Nagyon jól főz, nem, mint én, megmondom, hogy hagyjon a hűtőben valami jó kis kaját. De ha nem értek oda háromig, az sem gond, megmondom tesómnak, hogy rakja a kulcsot a stormtrooperes cserép alá, baloldalt, fenn lesz, az ajtó mellett, meg fogjátok találni. Nem a törpés, hanem a stormtrooperes. De akármilyen van, hívhatsz: 0036 300 998 990.

ÁGI: Elmentettem. Megcsörgetlek. Biztosan oké így? De ha a tesód a te kulcsodat adja ide nekünk, te mivel jössz majd be? Van pótkulcsod?

NIKI: Oké, megvagy, a 0040-es... Nincs, de úgyis találkozunk a Szigeten s akkor majd visszaadjátok, nem para. Mondom, a fesztivál ideje alatt itt alszom úgyis, vannak itt barakkok, kaja, kávé, minden.

;))

ÁGI: Rendben, ha te mondd... Nem akarom felforgatni az életed!

:))))

NIKI: Nem forgatod fel egyáltalán, amúgy is hozzá vagyok szokva az állandó pörgéshez, folyton történik valami, napi 3-4 óra alvás, egy liter kávé, satöbbi. És mondtam, hogy bármikor szeretettel várlak Pestre. Vagy oda, ahol épp lakom, mert nálam nem lehet tudni...

:P :)))

ÁGI: Örök hálám, Niki, és tudod, mondanom sem kell, asszem, hogy bármikor jönnél még Váradra, csak szólj. Azóta kerültek bútorok is a garzonba... Szék, asztal...

:))))

NIKI: Tavasszal szeretnék elugrani, de ez még egyáltalán nem biztos. Szólok úgyis időben.

.*

Kicsit kell rángatni az ajtót, hogy kinyíljon, mert már régi és be van dagadva. Bocs, hogy nem leszek otthon, hogy úgy fogadjalak titeket, ahogy illene... Ahogy nézem a szabadidőmet, még rendrakásra sem fogja futni belőle...

:'(

ÁGI: <3

Így legalább tényleg otthon fogom érezni magam...

=))))))

Ha látnád, nálam mi van...

:))))))

Bajtai Andrást olvastál? Szereted?

NIKI: Aham, persze!

ÁGI: A Kerekesebb napok megvan tőle?

NIKI: Nincs, pár verset olvastam csak abból a könyvecskéből. Nagyon jók!

ÁGI: Szuper! Akkor viszem.

.*

És nagyon köszi, tényleg!

NIKI: Váááú, de jó! Puszi és hívj, ha megérkeztetek s lepakoltatok!

.*

ÁGI: Úgy lesz! Puszi & ölelés

Nem a világ vége...

Hadd legyen legalább egy nagy, tiszta, mocsoktalan dolog az életben... legalább egy! – gondolom magamban, mikor hirtelen hatalmas, sáros paca fröccsen a szélvédőre. Hm. Louis Aragon *Sziget a Szajján*. Ez jár a fejemben épp, meg a saját szigetem... Ott maradtam, abban a semmiben lebegő ágyban, egyedül, mint egy szigeten. Az eső meg csak esik, és a dolgok nem változnak annyira gyorsan, a város sem gyorsabb s én sem lettem az. Az eső becsorog a tetőablakon, változatlanul. Én meg csak ülök a volánnál, abban a megnyugtató tudatban, hogy végre valamit irányíthatok. Csak ülök és mállok a háromdében. Hogy honnan jöttem, azt most nem tudom, hogy merre, na, azt meg végképp nem. Hogy tudnék figyelni ebben az istentelen időben? Képtelenség az egész. Kattog az agyam ide-oda, mindenhez hozzányúlok gondolatban, és most minden ráz, mint a bevásárlókocsi vagy a

mozgólépcső... Aztán már ott sem vagyok. Úgy lépek tovább, hogy legszívesebben maradnék. Egy percre. De most már csak előre. Előttem a városháza tornya, iránynak ez sem rosszabb, mint bármelyik másik. Az út mindkét oldalán tócsák, bennük a város. Lefröcsköltem két járókelőt, csuromvizek, sárosak, várososak, minden. Sajnálom. A visszapillantóban látom, hogy szidnak, mint a bokrot. Eh, leperreg. Ez is.

Padlófék!

Mi ez? Mi történik? Minden... piros. Min-den pi-ros! Vörös fények mindenütt. Az összes jelzőlámpa piros, ez itt előttem, az út másik oldalán lévő, a gyalogosoké, a taxisok melletti, mind. És mindenki nyomja a féket. A féklámpák fényei szinte kisütik a retinám. Miért tapossa mindenki azt a rohadt féket? Pedig az utca nem is lejt... Az utcai lámpák sárga fényei sem oldják ezt a vöröslámpás tájat, még nem kapcsolták fel őket... Ezek szerint még nincs annyira este, csak az ég van beborulva. Elborulva. Rám borulva, mit tudom én. Most valami beugrik Krusovszkytól is: „ez a táj el van rontva, / nem a részletek, hanem az egész, / hogy ez így egyben már nem is látvány, / ahogy szinte még sugárzik is, / de ezt se rendesen, / mintha egy tévét néznénk, / bármerre fordulunk.” Annyira tilos minden ebben a képben, hogy beleborzongok.

Ez már biztosan a világvége, úgy érzem, mi más, mert innen aztán tovább már igazán nincs hova, meg minek is, ez a vég. Ez itt most biztosan kész. De bánom is én! Teszek rá. Hátranézek, kéne egy új ablaktörlő, a fenébe már. Meglepetésemre, a hátam mögött kocsisor, sötét esernyők, eső, olajos aszfalt, fák, az út, ahonnan jöttem. Szóval innen... Változatlan. Ugyanaz a város. Nem értem... Hol a förtelmes káosz, földcsuszamlás, özönvíz, atomrobbanás, hatalmas robotok, földönkívüliek, valami? Valami, ami felemészt itt mindent, ami a földdel egyenlővé teszi ezt az egészet, mindent, hogy még írmagja se maradjon semminek. Hol van? Hiszen pirosak a kurva lámpák, látom, az Isten áldja meg...!

Valaki a hátam mögül röviden rám dudál, hogy haladni kéne. Föleszmélek. Motorbúgás. Indulunk. Újra mozog a kép.

Ma sem lesz világvége, úgy nézem, pedig közel volt, ma nagyon közel.

Megcsörren a telefonom. Igen, úton. Kábé negyed óra, húsz perc... Nagy a forgalom. A filmet letöltötted? Hoztál alvótrikót? Rendben. Sietek...

Engem várnak. Eleget késtem már. Úton hazáig az összes lámpa zöld és van élet.

Utánad is.

Átmenet

Nyirkos aszfaltszagban követem magam
észrevétlen, míg két sarok távolságból
csodálom az előttem lévő utcák kirakatait.
A kép nem egészen kivehető
de boldognak látszom.
Kíváncsiságom saját sarkamba űz,
s mikor lihegve végre ott vagyok,
a vitrinüveg mögül,
kartondoboz-ággyakban kalimpálva,
venezuelai újszülöttek
rózsaszín végtagjai tűnnek elő.
Nem érek rá a célzásra,
hisz ismét ott vagyok, újságot olvasok,
egy mínuszos lencsén át
még épp belátható padon.
A kirakat nem, már az újság érdekel,
próbálom felmérni a távolságot
köztem és magam között.
Légutaimba feszül az elszántság,
de mire odaérek, már a padon sem vagyok.
Új a cél ismét, csak a változás állandó.
A szebb jövő túlcukrozott rövidkávéja
ruhámra lötytyent, s ez a sötét folt
tompítja el a lüktető emberi közelt.
A távolság csak türelem.
Mert ez az
átmenet
maga a
jelen.

2016. szeptember 23.

